

Sygn. akt II Ca 200/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Wojtkiewicz
Sędziowie:	SO Agnieszka Bednarek - Moraś SO Robert Bury (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 października 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **Gminy Ł.**

przeciwko **R. W. (1)**

o eksmisję

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Łobzie

z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt I C 312/12

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 200/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łobzie wyrokiem z dnia 30 listopada 2012 roku w sprawie z powództwa Gminy Ł. przeciwko R. W. (1) uchylił wyrok zaoczny z dnia 27 września 2012 roku względem tego pozwanego w części, ustalił, że pozwanemu przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia pozwanemu oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrok zapadł w sprawie, w której powódka domagała się nakazania pozwanym K. J. i R. W. (1) wydania lokalu mieszkalnego położonego w (...) / 7 wskazując, że umowa najmu tego lokalu zawarta z K. J. wygasła wskutek wypowiedzenia. W lokalu mieszka jedynie pozwany R. W. (1).

Pozwana K. J. wniosła o przyznanie R. W. (2) prawa do lokalu socjalnego. Pozwany R. W. (1) nie stawił się na rozprawę i nie przedstawił swojego stanowiska w sprawie, wyrokiem częściowo zaocznym z dnia 27 września 2012 roku uwzględniono powództwo w stosunku do pozwanego, ustalając, że nie przysługuje jemu uprawnienie do otrzymania

lokalu socjalnego. Pozwany w sprzeciwie od wyroku zaocznego domagał się jego uchylecia, wskazał na swoją trudną sytuację materialną i brak dochodów.

Sąd ustalił, że umowa najmu lokalu mieszkalnego, stanowiącego własność Gminy, zawarta z pozwaną K. W. skutecznie wygasła wskutek wypowiedzenia, spowodowanego z kolei niepłaceniem czynszu. W lokalu mieszka jedynie R. W. (1), który jest kawalerem, nie ma dzieci, nie korzysta z pomocy opieki społecznej, od 2001 roku nie ma stałej pracy. Obecnie utrzymuje się z prac dorywczych za drobne kwoty, ubranie, papierosy lub jedzenie. Nie jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Sąd przyjął zasadność powództwa na podstawie art. 222 § 1 k.c. ustalając brak uprawnienia pozwanych do władania lokalem mieszkalnym. W ocenie Sądu I instancji, pozwany spełnia opisaną w art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów przesłankę implikującą konieczność orzeczenia o uprawnieniu do lokalu socjalnego - posiada status bezrobotnego. Wskazano także, że pozwany nie ma zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych, jego dochód miesięczny nie pozwala na wynajęcie lokalu na zasadach ogólnych (§ 8 pkt 2 uchwały Rady Miejskiej w Ł. nr V/24/03 z dnia 15 lutego 2003 roku), co także skutkuje orzeczeniem o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego.

Wyrok został zaskarżony w całości apelacją przez powódkę, która zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wskutek nierozważenia w sposób wszechstronny zebranego materiału sprawy, pominięcia dowodu z zaświadczenia z dnia 17 sierpnia 2012 roku Powiatowego Urzędu Pracy w Ł., z którego wynika, że pozwany R. W. (1) był zarejestrowany jako bezrobotny od dnia 16 lipca 2007 roku do 24 sierpnia 2007 roku, a w rezultacie błędne przyjęcie, że pozwany posiada status osoby bezrobotnej, art. 14 ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j.: Dz. U. z 2005 roku, poz. 266 z późn. zm., dalej: ustawa o ochronie praw lokatorów) w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j.: Dz.U. z 2013 roku, poz. 674 z późn. zm.) przez błędną wykładnię. Powódka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i utrzymania w całości wyroku zaocznego z dnia 27 września 2012 roku względem pozwanego, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W ocenie apelującej, pozwany nie posiada statusu bezrobotnego. Obowiązek przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego dotyczy osób mających status bezrobotnego jednak w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Bezrobotnym jest osoba spełniająca szereg warunków szczegółowo określonych w ustawie i zarejestrowana we właściwym dla miejsca zameldowania stałego lub czasowego powiatowym urzędzie pracy. Powódka stwierdziła także, że dotychczasowy sposób korzystania z lokalu przez pozwanego nie uzasadnia przyznania uprawnienia do lokalu socjalnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Postępowanie apelacyjne przed sądem odwoławczym jest kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji, w dalszym ciągu następuje merytoryczne rozpoznanie sprawy. Roszczenie poddane pod osąd jest ponownie rozpatrywane, więc Sąd Okręgowy dokonuje własnych ustaleń faktycznych i ich subsumcji prawnej. Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, bez ich ponownego przytaczania. Odmiennie przedstawia się ocena prawna statusu osoby bezrobotnej, niż dokonana przez Sąd I instancji, jednak nie ma to wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia.

Trafnie wskazuje apelujący, że obowiązek przyznania uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego dotyczy osób mających status bezrobotnego w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 cytowanej ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a jednym z warunków uzyskania tego statusu jest zarejestrowanie we właściwym dla miejsca zameldowania stałego lub czasowego powiatowym urzędzie pracy. Pozwany nie jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna, więc nie spełnia przesłanki, o jakiej mowa w art. art. 14 ust. 4 pkt 5 ustawy o ochronie praw lokatorów.

Zarzut naruszenia wskazanych przepisów jest trafny, jednak nie wpływa na ocenę prawidłowości orzeczenia Sądu I instancji.

Zgodnie z art. 14 ust. 4 pkt 6 ustawy o ochronie praw lokatorów Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały. Pozwany, jak wynika z jego zeznań, od dłuższego czasu nie uzyskuje żadnych dochodów, a prace dorywcze wykonuje za żywność albo inne świadczenia, spełnia zatem kryterium progu dochodowego, o jakim mowa w § 4 ust. 1 uchwały Nr V/24/03 Rady Miejskiej w Ł. z 15 lutego 2003 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy Ł.. Przyznanie pozwanemu uprawnienia do lokalu socjalnego wynika z art. 14 ust. 4 pkt 6 ustawy o ochronie praw lokatorów i jest uzasadnione ustaleniem, że pozwany nie osiąga żadnych dochodów. Sąd I instancji trafnie przyznał pozwanemu uprawnienie do uzyskania lokalu socjalnego.

Z powyższych przyczyn apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Robert Bury (spr.) SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Agnieszka Bednarek-Moraś